

El problema de l'habitatge

El cas de la Sra. Maricarmen, dona de 87 anys desnonada del seu pis d'on vivia des de feia 70 anys, ha provocat una mobilització per part dels grups d'esquerra, en contra dels desnonaments. Deixant de banda l'ètica de desnonar o no una senyora de 87 anys el cas és que un desnonament, ho dic sabent de que parlo com a procurador ja que he tingut i tinc certa experiència en desnonaments, no el decideix una empresa, un fons voltor, un propietari qualsevol. El desnonament el decideix un jutge, o si ha arribat a l'apel·lació, diferents magistrats que han sentenciat sobre si s'ha de fer o no un desnonament. La criminalització contra els fons voltors, propietaris o empreses propietàries de pisos es totalment gratuïta. A Catalunya, sota llei espanyola, no hi ha cap legislació que prohibeixi tindre les propietats que vulguis o puguis. Hi ha una llei, la 12/23 de 24 de maig que regula els topalls de lloguer, només a zones tensionades. Però no regula el dret a la propietat. A la *Constitución Española, que nos dimos entre todos*, el dret a la propietat, article 33, preval sobre el dret de l'habitatge, article 47. La doctrina del TC és especialment clara en habitatge: El propietari té dret a utilitzar, gaudir i disposar del seu bé, però aquestes facultats poden ser delimitades pel legislador en funció de la funció social de la propietat. I l'accés a l'habitatge és precisament un dels interessos constitucionals

que poden justificar aquesta delimitació. En una sentència sobre la contenció de rendes, el TC va afirmar que la limitació del lloguer afecta la capacitat del propietari d'obtenir una utilitat econòmica, però això no implica per si mateix una vulneració de l'article 33. El límit constitucional apareixeria si la regulació arribés a buidar de contingut el dret de propietat o el fes irreconeixible. De fet, el TC ha relacionat expressament la funció social de la propietat amb l'article 47: les limitacions de la propietat immobiliària poden justificar-se en la necessitat de satisfer el dret a l'habitatge, sempre que no eliminin el contingut essencial de la propietat. La CE no reconeix el dret a l'habitatge com un dret fonamental, però el TJUE, a la sentència del TJUE de 10 de setembre de 2014 (assumpte C-34/13, Kušionová), sí que ho fa. Per tant, per moltes manifestacions i acampades que es facin, el problema de l'habitatge, no el solucionarem amb decrets que xocaran amb la doctrina del TC, si no, al meu parer, amb la construcció de nous habitatges, per part del Govern, i que aquests siguin accessibles per preu a la gent. O, evidentment, pujant els sous dels treballadors, cosa més difícil potser. Si posem molta oferta assequible, baixarem els preus automàticament, llei d'oferta i demanda.

Albert Aragonès

President de Reagrupament

Sumari

Els fets d'octubre del 1934 i la situació actual: una comparació impossible?

per Roser Garcia

PÀGINA 2

Fa nou anys que vam guanyar

per Teresa Casals

PÀGINA 3

La música cantada en català

per Ramon Alonso

PÀGINA 4

L'hora de la veritat: i ara què?

per Nicolau Sagrera

PÀGINA 5

Els fets d'octubre de 1934 i la situació actual: una comparació impossible?

Jo crec que és com comparar peres i pomes, son fruites... però diferents.

El 6 d'octubre de 1934, Companys no va proclamar la independència de Catalunya. Va proclamar l'Estat Català dins la República Federal Espanyola. El que ell volia era fer un front comú amb les forces antifeixistes espanyoles, no pas separar-se'n. Volia reconstruir el poder republicà a tot l'Estat des de Catalunya,

L'acció de Companys era una "insurrecció defensiva" fent servir el poder autonòmic de Catalunya per tal d'expulsar a la CEDA i restaurar la "República autèntica", es tractava d'una lluita interna pel poder dins la República.

Per tant la situació és un xoc directe amb la premissa de la DUI "Catalunya ha de proclamar la independència, sense comptar amb els espanyols".

La lògica de 1934 era "salvar la República"; la lògica de 2026 és "sortir de l'Estat Espanyol -sigui monarquia o república-". Es tracta doncs de dues realitats polítiques radicalment diferents. Només els actors polítics són els mateixos Catalunya i l'Estat Espanyol.

Al 2026, no es tracta de manar a l'Estat Espanyol, sinó de marxar de l'Estat Espanyol. Tanmateix, desaprofitat el moment àlgid del 2017, en trobem que l'independentisme està fragmentat, desencantat etc, etc. Les dades (manipulades?) ens diuen que la independència no és l'opció majoritària a Catalunya.

- La fragmentació política de l'independentisme ha arribat a un màxim històric. Junts i ERC han passat de "socis (amb totes les pegues, traïcions, etc.) a ser obertament RIVALS, enfrontats contínuament al Parlament i als Ajuntaments. L'ascens d'Aliança Catalana (AC) trenca més l'espai independentista — aquest partit ja frega Junts en les enquestes, però només el 55% dels seus votants donen suport a un "estat independent", i un 36% prefereixen el "federalisme"- Això indica que l'atractiu central d'AC no és la independència en si, sinó

els temes d'immigració i seguretat; la independència és només un embolcall discursiu.

Per tant en la premissa de la DUI topa no sols mb la repressió externa sinó amb la incapacitat d'articular un projecte d'acció unitària.

La lògica republicana de 1934 (fins i tot en la seva versió radical) es recolzava en un marc polític compartit: la República. Companys podia dir "estic salvant la República", cosa que mantenia canals mínims de comunicació moral amb l'esquerra madrilenya (tot i que de fet no va obtenir resposta).

En canvi, la DUI renuncia a qualsevol marc compartit. Ja no diu "estic salvant alguna cosa", sinó "no et necessito". Aquest gir el fa passar de reivindicació de drets ("tenim dret a l'autodeterminació") a confrontació identitària ("no tenim res a veure amb tu"). Aquesta confrontació ens està be al nucli dur, però que passa amb els tebis? Els residents a Catalunya que s'autoidentifiquen com a espanyols, o que tenen lligams familiars i culturals profunds amb els seus països d'origen. La Catalunya actual és una societat profundament mixta, Amb molta immigració (tant l'antiga provinient de l'Estat Espanyol com la nova)

Com aconseguir que tota aquesta gent vegi els avantatges de la independència? Com assolir una base social ampla?. La insurrecció de 1934 va ser esclafada en poques hores, en part perquè precisament

no tenia aquesta base, ni una aliança política duradora.

Potser tot l'error del 1934 va ser intentar comptar amb els espanyols, com va dir el gran historiador Josep Fontana (poc abans de l'octubre de 2017), qui pensí que Catalunya pot pactar amb Espanya el tema de la independència, no sap Història i no coneix als espanyols.

L'única sortida es proclamar la DUI, i fer-ho el mes aviat possible. No podem esperar a construir un projecte polític capaç d'integrar la diversitat interna, etc. etc.. Els tebis seguiran el camí marcat per una Catalunya independent i els altres estats ens reconeixeran com a país, però primer hem d'actuar com a país. Cal que tornem a fer passar la rauxa per davant del seny. Sense comptar amb "l'ajut" dels espanyols... que ja hem vist prou vegades en que consisteix.

Bibliografia:

Lopez Esteve, Manel. *Els fets del 6 d'octubre de 1934* Pròleg de Josep Fontana

Ucelay Da Cal, Enric, Gonzalez i Vilalta, Arnau i Lopez Esteve, Manel. *6 d'octubre la desfeta de la revolució catalanista de 1934*

Roser Garcia

Fa nou anys que vam guanyar

Fa nou anys que els ciutadans de Catalunya, amb el seu govern al capdavant, van fer possible un referèndum per decidir si es volien independitzar de l'estat espanyol. I, amb 2.044.030 vots favorables al SÍ, el 90'18%, 177.547 vots favorables al NO, el 7'83% i 44.913 vots en BLANC, l'1'98% vam dir, clarament, que volíem la independència.

Passats nou anys, estem on érem. Lligats i ben lligats a l'estat espanyol. No va ser fàcil poder votar. Calia superar les dificultats, amenaces i pressions de tot tipus i, sobretot, calia superar els dubtes, les desercions... En resum. No vam ser capaços d'acabar la feina- Vam passar de les llàgrimes contingudes del «Hem votat», a les llàgrimes amargues del «No hem estat capaços de defensar el que hem

aconseguit»

Nou anys. Han passat nou anys. Líders a la presó. El president Puigdemont i els consellers Puig i Comín a l'exili... i, a casa, decepció, malentesos entre partits que haurien de picar pedra junts. Els qui vam votar SÍ, enfadats amb el món, però veient el comportament de l'estat espanyol cec de venjança, endarrerint fins al límit la possibilitat de comportar-se de manera democràtica acceptant les directrius europees, no podem tancar els ulls i quedar-nos a casa....

Hi hem de tornar. El govern actual de la Generalitat vol la pau dels cementiris. L'objectiu del president Illa és domesticar els catalans i les catalanes del SÍ. Vol que tots compartim una mateixa pàtria, España. No li posen fàcil al president Illa. No ens volen, en

general, a España. «A por ellos» Ni hisenda pròpia, ni respecte per la nostra llengua i cultura, ni escola en català, ni, ni ni.....

Catalans, Catalunya. Esperem que la tornada dels exiliats ja no la puguin endarrerir més. I tornem a començar. El president Puigdemont diu que vol passejar-se pel país sencer. Captar el sentir de la gent. És evident que aquesta situació pot ser un revulsiu. Tal i com estan les coses, no s'albiren resultats electorals en el conjunt de l'estat que permetin esperar solucions democràtiques, ans al contrari... Catalans, Catalunya!!!!.

Teresa Casals

La música cantada en català

Cap al caient del segle X l'única música que es podia fer a Catalunya -i això venia de lluny- era la monòdia gregoriana que acompanyava les funcions religioses. Només es feia servir el llatí, l'idioma oficial de l'Església.

S'han trobat algunes excepcions on se sap que es feia servir llengua vulgar, en aquella època molt més propera que avui dia, en provençal, occità o català, per a representacions que era útil que el poble entengués.

No fou fins a final del segle XI que s'originà a Occitània el moviment trobadoresc, separat de la religió, que estava més en relació amb la classe que ostentava el poder civil -reis, nobles, etc.- que podia contractar els trobadors (artistes creadors de poesia èpica o lírica, tal com diu Menéndez Pidal a la seva obra -1957- sobre el tema) per a les seves festes i celebracions, i tenir joglars (servents que sabien fer bromes i enganys, i també cantaven, tocaven instruments i fins i tot malabarismes i acrobàcies) que més endavant fessin córrer aquelles músiques i cançons. Aquest moviment s'expandí ràpidament a Catalunya durant el segle XII.

Dels primers trobadors catalans no ens ha quedat cap document però sabem els noms d'alguns principals gràcies al record que en van

Imatge del Tractat del 1170 entre Aragó i Castella, al Liber Feudorum Major (ensenyament i cultura)

fer altres trobadors i joglars que vingueren més tard. Entre ells podem recordar Pere de Montsó, Ot de Montcada, Guillem de Ribes... Dels trobadors que han deixat obra escrita, n'hi ha dos citats a la Història de la Música Catalana (Edicions 62, març 2000): el trobador Marcabré, gascó, i Peire d'Alvernha, que van actuar per terres catalanes, occitanes i pel nord de les castellanques, però més coneguts per compondre cançons que retreien als reis i comtes les seves faltes i mancances. Per això, alguns d'aquests governants mateixos van prendre part en el moviment trobadoresc per tenir les seves pròpies lloances o destacar gestes per afavorir els seus súbdits, com per exemple ho feren Guillem de Berguedà o Alfons I el cast,

també anomenat el trobador.

Tots aquests personatges es movien entre els segles XI i XIII i van tenir la virtut de treure la religió i el llatí de les esglésies i portar-lo, en llengua vernacle, amb continguts més propis de la vida diària de la gent, pertot arreu de les nostres terres.

En Marcabré va tractar amb els reis i comtes de les terres occitanes i catalanes, va posar-hi música i intencions a les lletres.

Finalment, al llarg dels segles i fins els nostres dies, n'hem vist de tots colors, hi ha hagut esperances i decepcions. Avui tenim un futur força incert, al davant.

L'Església ha mantingut fins el Concili Vaticà II el llatí, ara ja disposa de celebracions en la nostra llengua; les altres religions van apareixent a la vora (i totes plegades, si m'ho permeteu, desapareixent, en una mesura força lògica).

Però cal remarcar i encoratjar-nos entre tots, que tenim una història que ens ha portat a ser com som, una llengua que cal conservar i defensar com a única, encara que vulguin fer-nos creure que no. I que ens cal lluitar, ni que sigui amb cançons, per tal de defensar el nostre país.

Ramon Alonso

L'hora de la veritat: i ara què?

Prop de nou anys després d'aquell octubre de 2017 que va sacsejar els fonaments de l'Estat espanyol i va mobilitzar un poble sencer, la possible tornada a Catalunya del Molt Honorable President Carles Puigdemont, previst suposadament per a finals d'octubre, torna a situar el taulell polític català sota els focus de la incertesa. Un regrés d'aquesta magnitud no pot ser només un epíleg personal ni un gest coreografiat per a la catarsi sentimental; exigeix una reflexió profunda, serena i sense dobles lectures sobre on som i com hem arribat fins aquí per definir cap a on volem anar.

Durant aquests anys, la gestió de la centralitat sobiranista s'ha vist greument condicionada per una deriva on el fet col·lectiu s'ha subordinat a les urgències jurídiques i a les estratègies personals. La recerca i negociació de lleis d'amnistia fetes a mida, convertides en el centre de gravetat de l'acció política a Madrid, han projectat una imatge de desmobilització i desorientació al conjunt del moviment independentista. S'ha prioritzat la resolució de la situació processal dels líders per damunt de la construcció d'una alternativa nacional sòlida. El resultat d'aquesta lògica ha estat una profunda desafecció de les bases, un desgast del carrer i la fragmentació d'un bloc que, unit, era invencible.

Per això, la gran pregunta que ens hauríem de fer davant d'aquesta hipotètica tornada és: i ara, què? Perquè tornar per ocupar una trona institucional buida de sobirania efectiva, o per pilotar una gestió autonomista sota el marc estret del "café amb llet per a tothom" o de la (in)justícia espanyola i la LOAPA

permanent, no aportarà cap solució a la situació nacional. El país no necessita figures redemptores ni operacions de retorn mesurades al mil·límetre pel màrqueting polític, sinó lideratges disposats a recompondre el teixit trencat de la base independentista, assumir errors i articular un projecte rupturista que torni a posar el focus en l'autodeterminació i la justícia social.

En una entrevista recent, el mateix President apuntava la necessitat de copsar de nou el sentiment del territori abans de prendre decisions definitives sobre el seu futur polític i personal. Si realment hi ha voluntat de prendre el pols a la Catalunya real —la que pateix la degradació dels serveis públics, la pressió demogràfica i la frustració d'una generació que veu impossible emancipar-se—, fóra molt sa i necessari que, en aquesta ruta pel país, s'aturés a **Berga, on mana la CUP**, però també ho fes a **Ripoll per parlar amb na Sílvia Orriols**. La figura del President no solament ho pot fer perquè hauria d'estar per sobre dels partits processistes, sinó que ho hauria de fer per unir sinèrgies, vinguin d'on vinguin, sota el paraigua de la independència del nostre país. De fet, si algú ho pot fer avui dia, només seria ell. Més enllà de filiacions partidistes i

de les profundes discrepàncies ideològiques que puguin existir, ignorar o demonitzar opcions polítiques independentistes és caure en la miopia institucional.

Vista la fragmentació política actual, l'independentisme només podrà avançar si aparca voluntats partidistes i afronta l'única lluita que pot unir l'independentisme: la lluita per assolir la República

Catalana. Conceptes i accions com dretes, esquerres, autonomisme, bonisme, "llençar sal a l'arròs"... no han de tenir cabuda en el nostre moviment perquè només serveixen per allunyar-nos els uns dels altres. En canvi, cal posar de nou damunt la taula allò que ens uneix a tots, allò que ens il·lusiona, allò que crea esperança. Si el retorn a finals d'octubre ha de servir de quelcom, que sigui per sacsejar la closca d'un independentisme adormit en despatxos i poltrones i enfrontar-se, sense filtres ni complexos, a qualsevol opció política que no entengui que cal posar, per davant de tot, la lluita nacional. Perquè qui no ho faci, quedarà fora de l'equació.

Potser és l'última bala que li queda al President, el moment en què s'ho juga tot, i ha arribat el moment que, definitivament, abandoni el rol que fins ara l'ha vestit, el de membre d'un partit, i **agafi el rol que la societat li va atorgar des de bon principi: el de President de Catalunya.**

Nicolau Sagrera

